

Mama Afrika

Bonnie Vooijs

Mama Afrika

Bonnie Vooijs

Mama Afrika

Eerste druk november 2024

© 2024 Bonnie Vooijs

ISBN: 9789464917253

NUR: 402

Auteur: Bonnie Vooijs

Redacteur: Sanne Visch, Pen & Inkt

Vormgever cover en opmaak binnenwerk: Britt Dierick

Foto's omslag: Bonnie Vooijs

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

DISCLAIMER

Bij het schrijven van Mama Afrika heeft de auteur zich laten inspireren door haar eigen ervaringen. Desalniettemin zijn een aantal personages omwille van privacyredenen geanonimiseerd en heeft zij bij het beschrijven van bepaalde personen en gebeurtenissen gebruik gemaakt van haar literaire vrijheid.

'Ndanka ndanka mooy japa gollo chi nyaay'

'Langzaam en met geduld vang je een aap' (vrij vertaald)

Hoofdstuk 1

‘Hey Princess!’ Lauren schrikt op. ‘It’s nice to be nice!’ roept de man met een brede glimlach.

Ze is zo in gedachten dat ze de dammende mannen in de schaduw van de mangoboom niet heeft gezien of ook maar gehoord. ‘Oh, thank you!’ roept ze terug. ‘I’m sorry, I didn’t hear you!’ Ze weet er een glimlach en een kleine buiging uit te krijgen. ‘How are you?’ vraagt ze terwijl ze naar hen toe loopt. Een tweestemmig ‘Fine!’ bereikt haar.

‘Yes! Gambia, the Smiling Coast of Africa!’ roept de man lachend. Ze keuvelen wat en als ze haar weg vervolgt, laat ze twee glimmende mannen achter. Zelf voelt ze zich ook een heel klein beetje beter.

Ze loopt langs het vaste groepje taxichauffeurs op de hoek en langs de laatste politiepost en ziet dan het kleurige metalen kioskje van Adama liggen. ‘Mama Africa - Charity Shop’ staat er sierlijk boven de luiken geschilderd.

Hè bah, denkt ze. Er staan twee klanten voor de toonbank en één van de twee wil iets wat Adama, de kioskhoudster, niet wil. Hoewel ze in een luid, verhit gesprek is verwickeld, heeft ze Lauren toch al van ver zien aankomen.

‘Babyyy!’ roept ze naar haar, een beetje te hard. De beide klanten draaien zich om. ‘Hoe gaat het met je deze ochtend, lieverd?’ Breed lachend en met uitgestrekte armen – de schreeuwende man die aan haar balie staat straal negerend – roept Adama: ‘Kom hier, geef me een knuffel!’

Lauren komt stijfjes dichterbij. Zodra ze het platje voor het winkeltje oploopt, voelt ze de tranen al prikken achter haar ogen. Alle rottige gebeurtenissen van de afgelopen tijd hadden haar hoofd alweer in bezit genomen.

Ze lacht als een boer met kiespijn naar Adama en groet iedereen die toekijkt met een knikje van haar hoofd. Ze omhelst Adama door zich over de toonbank uit te strekken en voelt al doende

de stress die zich in haar schouders en onderrug heeft opgehoopt.

De Gambiaanse Adama – die volgens eigen zeggen ongeveer even oud is als zij – zit – zoals altijd als ze aan het werk is – op haar hoge draaistoel achter haar toonbank. Haar rolstoel staat binnen handbereik. Ze wenkt haar naar binnen en rukt met één sterke hand de lege rolstoel los uit de verpakingsrommel die op de vloer ligt. Een van de banden zit tussen twee kleurige tegelscherven vast, maar het lukt haar evenwel om hem los te krijgen. Ze wrikt en duwt de stoel zo ver weg als ze kan om ruimte te maken voor Lauren. Haar eigen overvolle tas haalt Adama van de koelbox en ze kwakt hem met een stevige zwaai in de hoek op de grond.

Zo bruut als dat ging, zo zacht legt ze dan haar hand op de vrijgekomen plek op de koelbox. ‘Kom bij me zitten, schat.’

Eigenlijk wil Lauren niet gaan zitten, ze weet dat ze dan gaat huilen. Aan de andere kant: waar moet ze anders heen? Na deze hellenacht – ze heeft amper geslapen – kon ze niet wachten tot het een fatsoenlijk tijdstip was om Adama te bellen. Ze voelt zich loodzwaar, maar misschien is de redding nu nabij.

‘Kom maar,’ had Adama vanochtend eenvoudigweg gezegd. ‘Ik ben al in de winkel.’

De koelbox was de afgelopen jaren haar favoriete plek voor haar avond-entertainment geweest. Zo laag en lekker beschut zien de klanten haar niet meteen zitten. Een fantastische plek om te aanschouwen wat er allemaal gebeurt. Wat zich hier allemaal voltrekt, is beter dan welk tv-kanaal dan ook.

Dit keer is het echter anders. Ze gooit uit gewoonte haar tas in dezelfde hoek als Adama en ploft neer op het blauwe deksel. Het loopt puffend leeg. Had zij die scheur er nou in gemaakt? Ze weet het niet meer. Ze weet niks meer, behalve dat ze zich in het afgelopen etmaal tien jaar ouder en tien kilo zwaarder is gaan voelen. Haar hoofd voelt zwaar en tolt van de gedachten.

Als Adama de lastige klant heeft afgewimpeld en het kleine zakje suiker en de twee losse theezakjes van de ander heeft afgerekend, zijn ze alleen. Ze legt haar hand zacht op Laurens knie en kijkt haar aan. ‘Vertel me. Wat is er mis, lieverd?’

Lauren veegt net wat tranen, die zich hebben vermengd met

haar zweet en het roodbruine Gambiaanse stof, onder de randjes van haar zonnebril weg. Ze haalt onelegant haar verkouden neus op.

‘Oh Mama,’ zegt ze en ze kijkt haar aan. Geschrokken van de meelevende en alerte blik van Adama voegt ze er snel aan toe: ‘... wat is het alweer warm vandaag.’

‘Geen zorgen,’ zegt Adama en ze raakt zachtjes Laurens wang aan. ‘Alles komt goed. Niet huilen, je bent een sterke vrouw en daar word je maar lelijk van.’

Lauren schiet in de lach en snuit haar neus in het flinterdunne stukje tissue dat haar wordt aangereikt.

‘Weet je wat we doen?’ zegt Adama nadat ze even heeft na gedacht. ‘Ik sluit mijn winkel en dan gaan we ergens wat drinken. Ergens waar het rustig is.’ Meteen maakt ze aanstalten om de winkel dicht te gooien. ‘Geef me mijn sleutelbos,’ draagt ze haar op.

Lauren pakt het rafelige sleutelkoord gehoorzaam van de roestige spijker. Ze is zich er pijnlijk van bewust dat dit misschien wel een van de laatste keren is dat ze hier is.

Lauren en het meisje van het kioskje ernaast helpen mee de kratten en zakjes water binnen te zetten en de luiken op slot te doen. Op één ervan staat een handgeschilderde afbeelding van het continent Afrika in in elkaar overvloeiend rood, groen en geel. Erboven in roodbruine krulletters: ‘The Gambia. Welcome to the Smiling Coast’. Op het andere staat ‘Buy & Support the Disable’ geschreven. Al even sierlijk, boven twee handen die elkaar schudden; de een bruin, de ander erg roze. De zin loopt krom af naar beneden en alsnog kon de ‘d’ er niet meer bij op. Er was niets uitgemeten voordat de schilder aan de tekst begon.

‘Deze kant op,’ zegt Adama, die voor haar uit loopt. Lauren ziet haar met haar sterke armen de rolstoel over de onafgewerkte randen van het asfalt wrikken. Door een paar keer aan haar wielgeleiders te rukken probeert ze de verharde weg op te komen. Lauren loopt naar Adama toe en pakt snel de handgrepen. Ze duwt haar de gladde asfaltweg van de Senegambia straat, oftewel de ‘Strip’, op. Dat rolt meteen al een stuk sneller. De meeste restaurants, barretjes en wisselkantoren zijn nog

dicht. Omdat het nog vroeg is, zijn er nog nergens bekenden te zien. Lauren is er blij om. Anders zouden ze om de zoveel meter moeten stoppen om te groeten en praatjes te maken. Daar heeft ze echt even de puf niet voor.

Aan het eind van de straat wijst Adama naar rechts. 'Deze kant.' Een beetje verscholen tussen woekerende bamboestruiken ligt café-restaurant 'The Green Mamba Garden'. Op het deels overwoekerde en afgebladderde bord zie je, als je goed kijkt, een vrolijke groene slang met een brede glimlach op zijn bek geschilderd. Hij drinkt met een rietje uit een cocktailglas. Ze had het bord wel eens gezien, maar het was haar door de begroeiing nooit opgevallen dat er ook echt een restaurant zat.

Ze draaien het weggetje tussen de struiken op en lopen vrijwel meteen vast in het fijne zand. Lauren doet nog haar best om de rolstoel los te krijgen, maar het is te zwaar voor haar. De rolstoel zit muurvast. Zuchtend, zwetend en rood aangelopen geeft ze het op. Met haar tong uit haar mond kijkt ze Adama aan, in een poging grappig te lijken. Maar Adama zegt dringend en met één hand omhooggestoken: 'Wacht maar. Niet doen, we vragen hulp.'

Waar dan? denkt Lauren, maar er komt – ogenschijnlijk vanuit het niets – een tiener in een schooluniform door het zand rennen. Hij biedt aan om te helpen de rolstoel door het zand te duwen. Voordat ze het in de gaten heeft, heeft hij de handgrepen vast, de rolstoel een beetje achterover gekanteld en helpt hij Adama zwoegend vooruit. Het is zwaar werk, zo door het zand, maar het lukt hen zo de betegelde binnenplaats te bereiken.

Het voorhoofd van de jongen glimt van het zweet. Met een kromme wijsvinger en een snelle beweging van zijn hand veegt hij het eraf. Adama bedankt hem en zegt: 'Je moeder is vast trots op jou. Ik, ik ben ook je moeder en ik ben heel trots op je.'

'Dankjewel, mama.' De jongen geeft hen, zonder oogcontact te maken, allebei een verlegen hand en zegt hen gedag terwijl hij eerbiedig achteruitloopt. Eenmaal terug op het pad gaat hij er snel vandoor.

Lauren en Adama zoeken een tafeltje onder een prieeltje uit en

bestellen iets te drinken. Ze zijn de enige bezoekers. Pas wanneer ze zit, merkt Lauren dat ze een beetje ontspant. Eindelijk kan ze haar verhaal kwijt. Ze begint te vertellen over hoe de afgelopen paar jaar zijn verlopen. Adama weet alleen dat ze hier een stukje land heeft gekocht en er een bijzonder huis op laat bouwen.

Ze begint bij het begin: de aanschaf van het terrein, met hulp van – toen nog – vrienden. Dan vertelt ze over het met evenveel tegenslag als geluk bouwen aan haar droomhuis: een zoveel mogelijk ecologisch gebouwde compound van gebruikte autobanden en lokale materialen. Ze vertelt over het ontslaan van de ene na de andere zogenaamde ‘aannemer’, ‘expert’ of ‘vriend’ die haar bouwproject aanstuurde, omdat niemand te vertrouwen bleek. Over de verbaasde blikken die ze van de Gambiaanse werklui kreeg toen ze uitlegde wat het plan was. Dat iedereen eerst sceptisch, maar na wat uitleg vol enthousiasme was om mee te werken aan haar droom. Zo’n bijzonder huis. Het leek hen een uitdaging en een mooie kans. Zolang het goed leek te gaan, was het bouwen een feestje geweest. Totdat het misging met degenen die aanstuurden, iedere keer weer. Hoe ze na iedere teleurstelling opnieuw van strategie veranderde. En tot slot vertelt ze over Marvin, de laatste persoon die ze nog dacht te kunnen vertrouwen. Hij bleek geen haar beter te zijn.

‘Ah...’ Adama kijkt haar met grote ogen aan en schudt af en toe bedroefd haar hoofd. Haar oorbellen van houten kralen dansen mee. De regenboogkleuren passen goed bij haar outfit: een top met wijde hals en mouwen, een bijpassende wikkelrok en een sjaal van dezelfde stof in een grote strik boven op haar hoofd geknoopt. Alles van dun katoen met daarop kleine koffieboontjes in allerlei kleuren. Ze ziet er mooi en indrukwekkend uit. Met een ernstige blik laat ze Laurens verhaal op haar inwerken. Terwijl ze Lauren laat praten, maakt ze meelevend tjoeries – een langgerekt zuigen op je kies – waarmee ze haar afgrijzen over de gebeurtenissen laat merken.

‘Zijn het Gambianen geweest, die je hebben bedrogen?’ vraagt ze dan.

‘Nee, het waren Europeanen,’ zegt Lauren kordaat. Ze is boos

op zichzelf. 'Ik ben er bij beiden met open ogen ingetuind. Bij alle drie zelfs, als je de Zweed meetelt die me onbruikbare bakstenen voor de muur om het land heen heeft verkocht. Steeds opnieuw...'

Het is rustig in de tuin van het restaurant. Verderop badderen er alleen wat blauwfazantjes – kleine turquoise vogeltjes met een knalrood wangetje – en net zo kleine rode vuurvinkjes in een plas water op de grond. Ze doen snel hun voordeel met het water dat zojuist door de schoonmaker werd weggegooid voordat het door de droge grond wordt opgenomen.

Een ober komt storen om een kop thee voor Adama en een Youki Tonic zonder ijs maar met een vers schijfje limoen voor Lauren te brengen.

Uit gewoonte wrijft Lauren de rand van haar glas met een servetje schoon voordat ze de ijskoude tonic erin schenkt. Ze zucht en komt even op adem, terwijl ze een vochtige, blonde krul uit haar gezicht veegt. Ze wil nog zoveel meer vertellen, maar merkt dat ze begint te ratelen. Ze neemt een slok van haar frisdrank en eindigt haar verhaal met de enige conclusie waar ze vannacht na lang piekeren op uit is gekomen: 'Dus Mama, je snapt het al. Ik kom bij je omdat ik je wil vragen of je me alsjeblieft wilt helpen om mijn terrein met alles wat erop staat te verkopen.' Ze wrijft met haar handen over haar gezicht en zucht. 'Ik weet gewoon niet meer wie ik hier nog kan vertrouwen. Ik wil denk ik naar huis, Mama. Terug naar Nederland.' Adama kijkt haar bedroefd aan.

'Natuurlijk mag je commissie rekenen,' gaat Lauren gehaast door. 'Laat maar weten welk percentage je wilt hebben. Wat is het ook alweer? Tien procent? Vijftien procent van de verkoopsom? Zoiets is gebruikelijk, toch?'

'Ah... maar...' begint Adama kort en zacht. Ze legt haar hoofd even in haar nek, trekt dan wat met haar mond om de woorden te vormen. Als ze zo diep nadenkt, laat ze haar onderlip hangen en kun je haar beter niet storen. Lauren gaat op haar handen zitten in een poging de onrust die ze voelt te bedwingen. De meeste Afrikanen die ze kent, houden er niet van om onderbroken te worden als ze in een serieus gesprek verwickeld zijn. Doe je dat wel, dan is het gesprek soms ineens helemaal voorbij

en komt niemand meer op het onderwerp terug. Adama vormt in gedachten haar zinnen.

De moed zakt Lauren onderwijl steeds verder in de schoenen. Wanneer ze het bijna niet meer verwacht, zegt Adama met een scherpe frons en een zwaaiende wijsvinger in de lucht: 'Wat jou is overkomen is níét Gambiaans, *sister*. Ah, dat mensen zo kunnen zijn! Dat is niet goed!' Lauren kijkt verrast op van zoveel passie ineens.

'Ik ga je helpen, geen zorgen. Maar niet zo,' vervolgt Adama. 'Laat me even nadenken hoe wel. Kom morgen terug naar mijn winkel en dan praten we weer. Maak je geen zorgen. Alles komt goed.'

De volgende ochtend ziet Lauren Adama al zitten bij het restaurant dat aan de overkant van haar kiosk ligt. Ze is aangeschoven bij een tafel vol mensen en heeft hardop lol met een stel toeristen, waarvan er een paar al aan hun ochtendbier-tje zitten. Aan hun bleke huid en schone korte broeken te zien zijn ze nog maar net geland. Op het terras hangt de typische geur van een toeristenontbijt in Engelse stijl. Lauren ruikt in olie gebakken eieren en kippenworstjes. Het geheel van geuren is vermengd met sigarettenrook, want roken op het terras mag nog gewoon in Gambia.

Als ze haar ziet, neemt Adama uitbundig afscheid van de toeristen. Ze rolt haar kant op en trekt haar naar zich toe voor een knuffel. 'Give me hug,' zegt ze.

Ondanks deze warme knuffel is Lauren zenuwachtig. Het voelt alsof haar toekomst afhangt van dit gesprek. Ze installeren zich aan een tafel onder een werkende plafondventilator en proberen tevergeefs de aandacht van de bediening te trekken.

Adama vouwt haar handen als een ouderwetse nieuwslezer in elkaar. Ze kijkt Lauren recht aan en neemt even de tijd voordat ze begint. Dan steekt ze haar wijsvinger omhoog. Het is Adama's teken dat het serieus wordt. Zacht sprekend, wiegt ze hem heen en weer voor haar neus en richting het tafelkleed, haar gezicht ontspannen.

Lauren ademt bewust langzaam in en nog langzamer uit.

Eigenlijk wil haar lichaam opspringen en rondjes rennen, weg

van al die spanning van de afgelopen dagen.

‘Ik heb vannacht nagedacht, suster,’ begint Adama. Haar wijsvinger daalt langzaam richting de tafel en haar stem wordt nog dieper dan die al is. ‘De hele nacht was ik op,’ zegt ze en ze laat een lange pauze vallen. Ze schudt langzaam haar hoofd en haar zachte bruine ogen kijken haar vol mededogen aan. ‘Ik heb nagedacht en gebeden.’

Lauren kan niet anders dan luisteren en voelt haar ongeduld wegebben. Ze is er een beetje stil van. In Nederland bidt er niemand voor haar – tenminste, niet dat ze weet. Zelf is ze zonder geloof opgegroeid.

Adama pakt Laurens rechterhand met twee handen vast. ‘Laat me je vertellen wat ik denk,’ begint ze. ‘Als ik je zou helpen je compound te verkopen, dan zou me dat zo lukken. Geen probleem.’ Adama legt zelfverzekerd en zonder enige arrogantie de nadruk op het woordje ‘geen’. ‘Binnen een paar dagen, een paar weken misschien, zou het gelukt zijn,’ gaat ze verder.

‘Ik ken heel veel mensen. Rijke, arme... *toubabs* en Afrikanen.’ Lauren weet dat het waar is wat Adama zegt. Ze heeft haar leren kennen als een regeltante pur sang. Ze wordt door mensen van alle kleuren en vanuit alle lagen van de bevolking om hulp en gebeden gevraagd. ‘Maar wat gebeurt er dan, denk je?’ vraagt Adama rustig. Er valt een stilte. Lauren weet niet wat ze moet zeggen. ‘Ik zal het je vertellen,’ vervolgt ze. ‘Dan hebben we weer iemand die hier nooit meer terugkomt. Dan hebben we iemand die Gambia zal haten, omdat Gambia haar heeft teleurgesteld.’ Verdrietig, maar vastberaden kijkt ze haar aan. ‘Maar dit is niet Gambia! Daarom vind ik het zo erg wat die mensen je hebben aangedaan, suster. Het maakt me...’ Ze zoekt naar het juiste woord.

Op deze momenten merkt Lauren dat Engels net zomin Adama’s moedertaal is als de hare. En dan heeft Adama, die nooit naar school is geweest, zichzelf de taal ook nog eens fonetisch aangeleerd, door te kopiëren en na te vragen wat ze anderen hoorde zeggen. En dit allemaal vanaf de straat waar ze, toen ze opgroeide als gehandicapte, tot bedelen was veroordeeld. Ze had dan wel een flinke vocabulaire ontwikkeld, maar

het zorgde regelmatig voor misverstanden.

'... het maakt me *angstig* om Gambiaan te zijn,' maakt Adama haar zin af.

Lauren bedenkt dat de twee Engelse woorden die in deze zin passen, beiden met een 'a' beginnen en neemt aan dat ze 'beschaamd' bedoelt. Bedoelde Adama dat ze zich schaamt voor haar landgenoten?

Als ze goed heeft gegokt, dan klopt het niet helemaal, denkt Lauren grimmig. Ze is immers vooral daar haar eigen continentgenoten opgelicht. Ze kan zich nog steeds wel voor haar kop slaan. Opnieuw wenkt ze naar de jongen van de bediening, die haar op zijn beurt alweer negeert.

Adama vervolgt: 'Dit is niet Gambia. Dit is niet Gambiaans wat zij met jou deden. Dit is niet hoe Gambianen zijn.' Ze zucht en maakt een tjoerie, gevolgd door een kort 'ah'. Ze staart verdrietig in de verte. 'Dit is Afrika, weet je,' vervolgt Adama. 'Hier doen we de dingen samen.' Ze recht haar schouders en gooit ferm een van de afgezakte uiteinden van haar geborduurde en met glimmertjes versierde sjaal opnieuw over haar rechterschouder. De kralen en pailletjes ruisen zachtjes na. Lauren voelt zich gesteund door Adama's woorden, maar ze voelt ook haar boosheid over het gebeurde weer oplaaien. De schelle steekvlam in haar kan echter nergens heen, want haar lichaam is te moe en te verstijfd van alle stress die het de afgelopen weken heeft opgepot. Eén nacht goed slapen hielp, maar was niet genoeg. 'En daarom, suster, heb ik besloten dat ik het overneem,' zegt Adama dan ineens. Lauren schrikt op vanuit haar zelfmedelijden. 'Ik wil je laten zien hoe we de dingen hier wél doen.'

Lauren kijkt haar fronsend aan. Wil Adama het terrein van haar kopen? Hoe dan? Van de keren dat ze bij Adama in de kiosk zat, weet ze dat ze het verre van breed heeft. Ze raakt hier alleen maar meer van in de war en trekt met haar tanden bruusk een randje nagel van haar pink als de ober dan eindelijk de bestelling komt opnemen. Ze wil hem vanwege zijn beroerde timing het liefst een duw geven.

Na het uitgebreide groeten dat tussen de jongen en Adama volgt – een elkaar op het gemak stellen over de mate van vrede

die ieder familielid, tot in drie generaties of nóg verder, ervaart – laat hij hen eindelijk met rust en komen ze weer terug op het onderwerp.

‘Ben je verrast?’ vraagt Adama met een uitdagende blik.

‘Uh...’ Lauren weet er niet meer uit te krijgen.

‘Geen zorgen. Ik neem de bouw van je huis over,’ zegt Adama met een nog triomfantelijker blik. Lauren is zeker verrast. Dit was het laatste wat ze had kunnen bedenken, maar goed... wat had ze dan wél gedacht?

Ze had eerlijk gezegd gehoopt dat Adama iemand kende die haar kon helpen. En dan vooral met verkopen. Misschien dat ze met een makelaar of desnoods een bouwbedrijf op de proppen zou komen. Een bevriende aannemer om toch door te bouwen, misschien. Tot haar schaamte dacht ze daarbij in alle gevallen ook nog eens alleen aan een man. Weer een onbetrouwbare man...

Ze zou het sowieso hebben afgeslagen. Het zou alleen maar nog langer hoofdpijn betekenen. Het liefst wil ze ervanaf, van de zorgen, van de bodemloze put aan kosten en van alles wat maar met land bezitten in Gambia te maken heeft.

‘Don’t worry. Alles komt goed,’ zegt Adama met een grijns terwijl ze het ene na het andere klontje suiker in de grote mok thee plempt. Het kannetje melk dat ernaast staat drinkt ze ongegeneerd en in één teug leeg.

Adama kijkt haar verwachtingsvol aan, benieuwd naar haar antwoord en neemt hardop slurpend een grote slok van haar thee. Ze zet de mok weer neer en klakt na het wegslikken tevreden met haar tong. Geconcentreerd scant ze Laurens gezicht, die nu diep achterover tegen de rugleuning van haar plastic stoel leunt.

Hier moet Lauren wel even over nadenken. Ze strekt haar stijve rug door gevaarlijk ver achterover te leunen in de plastic stoel en zo valt er net een streepje zon tussen de markiezen door op haar gezicht. Ze knijpt haar ogen samen tegen het felle licht en geniet heel even van de warmte op haar huid.

Dan komt ze overeind en laat ze met een diepe zucht haar schouders zakken. Adama was voor zover ze kon inschatten

dan wel een handige zakenvrouw, maar op oneerlijkheid had ze haar nog niet betrappt. Aan de andere kant: zo goed kent ze haar ook nog niet.

‘Kun je dat, Mama? Ik bedoel...’ begint ze voorzichtig.

‘Jazeker, ik heb van mijn eigen huis ook de bouw aangestuurd,’ zegt Adama.

Lauren wist dat een Nederlandse vriend haar ooit een huis geschonken had, maar dit wist ze niet. Ze had van de heren die haar hadden bedrogen geleerd om het bouwproject in steeds kleinere stukjes op te delen. Zo was de schade, wanneer die onvermijdelijk optrad, ook steeds kleiner geweest. Ze zou hetzelfde met Adama kunnen afspreken. Stapje voor stapje, en dan steeds voorzichtig kijken waar ze mee te maken krijgt. Ze had het niet meer verwacht, maar er begint iets in haar binnenste weer te gloeien. Zou het misschien dan toch nog afkomen? In gedachten loopt ze al jaren door haar eigen Afrikaanse huis rond, dagdromend over kleurstellingen en inrichting en een tropische tuin vol fruitbomen.

‘Zullen we morgen dan eerst maar eens gaan kijken?’ Lauren lacht en steekt haar hand formeel over de tafel uit.

Adama grijnst terug en pakt met haar sterke hand de hare vast.

‘Deal.’

Er gaan wel honderd vragen door Laurens hoofd, maar één gedachte overheerst: wat een gaaf plan! Wij, twee vrouwen, en Adama’s netwerk... Wie weet wordt dit toch nog wat.